

אומנם, זה היה כמו אז. שום דבר לא דפק. חסרו אוטובוסים. היציאה התאחרה בשעה. איש לא שמע להוראות שטירונו עליהם ברמקול.

וכמו אז — פתאום, מבלי שאיש יוכל להסביר כיצד ואיך, בלי שום פקודות, הס' תדר הכל, דפק הכל. המשפחות יצאו מן האוטובוסים, טיפסו על גבעה, חזרו לאוטובוסים, טיפסו שוב, התעלמו לחלוטין מן דיבורי הציונות, אך שמעו בהקשבה דברים שהיו לעניין. כך חזר כל גודר על מסלול הקרבות שלו, משדה-הקרב לשדה-הקרב, מימי נחשון הצהלים, דרך עשרת-הימים הנוא, שים, אל עשר המכות המגואלות בדם — הכל בשש שעות קצרות. בסיגנונם הרגיל, שכיסה בזילזול מדומה את הרגשות ה' אמיתיים, הם קראו לזה "טור דה-גבעתי", על מישקל "טור דה-פראנס".

בערב, כשהצטרפו הגדודים יחד, כמו יובלים לנחר אחד, היה זה מיפגן אוניו אדיר — כחמישה-עשר אלף איש, אשה ו' ילד, אנשי גבעתי ובני משקי הדרום, ישבו במחצבה מול מישטרת עיראק-סוידאן, ש' הפכה אמפיתיאטרון מאולתר. הם ליוו את שמעון אבידן, ממקומו עד לבמה, בתשר' אות סוערות בלתי-פוסקות, הפגנה נדירה של אהבה אישית למפקד, כעבור 15 שנה. וכאשר דיבר על אחות לוחמים, על ברית' הדמים בין הלוחמים ואנשי הישובים, על אהבת-השלום ואהבת-הארץ, הם התרגשו ב' אמת. בפי כל אדם אחר, בפני כל קהל אחר, היו אלה פראוות נכובות. בכנס גבעתי היו אלה ציוני-עובדות פשוטים.

★ ★ ★

כל הדרום — במה

אחרי המיפגש הגדודי הנייד, הבלתי-פורמלי, לפי מיטב המסורת הגבעתית,

הנורא בו נעצר המיקלע, יעף הגיפים של השועלים שחמקו בין ההתפוצצויות, הצע' קות "חובש! חובאאאאש!"

הוא חזר למקום בפעם הראשונה מזה 15 שנה. כשהחליט ללכת ליום-ההסבה, עשה זאת בתנועת-יד של זילזול, "למען הילדים". והנה, לפתע, במישלט הנטוש, הופתע להיווכח כי הוא נירגש הרבה יותר מן הילדים.

כמו תמיד, ניסה להעמיד פנים כאילו אינו מרגיש דבר, כיאה לגבר מנוסה, ש' שכח כבר מזמן את הימים ההם, והבז' ל' רומנטיקה של נעורים. אבל הוא ידע ש' אינו מרמה איש.

אילו נקלע למקום אדם זה, לבטח לא היה רואה דבר — זולת גבעה עלובה, ה' דומה לכל גבעה אחרת בארץ, וקבוצה של ארבע מאות גברים המתקרבים לגיל ה' צמידה, נשים וילדים, הדומים לכל שאר ה' גברים, הנשים והילדים בישראל.

אולם לא היתה זאת אמת. ותיקי הגדוד הרביעי של גבעתי (וכמוהם ותיקי כל גדוד בשדה-הקרב המכריע שלו) לא דמו לאז' רחים רגילים, למרות שנראו כך. לא כל מגוייס צעיר נשאר בימי הקרבות האכזריים בגבעתי. רק הטובים ביותר, המסורים ב' יותר, החזיקו מעמד. בחיצוניותם דמו ל' רבבות הצעירים, בני גילם, שהסתובבו אר' תה שעה ברחובות תל-אביב, אך החיצור' ניות מטעה — אז וגם היום.

הוהתיקים כלל לא ראו חיצוניות זו. הם לא ראו את הגבר הממושקף והמשמין, ש' גר אחריו את בנו — אלא את יאנק לב' קוביץ' הרוה והקטן, העולה החדש מפולין, ששכב מול הטאנק המצרי האימתני, שהת' קרב לקראתו בבית-דאראס, זירה בו פוזנס עקרים מפיאט. הם לא ראו את לוטש-היהלור' מים, הצולע במיקצת, אלא את פריד, גיבור שועלי שמשון, כפי שהלך אז, כשרובהו

למענם נערך הכנס, שנועד להמ' חיש לבנים את אשר עשו אבותיהם בימים הגדולים ביותר של חייהם. משך כל היום המפרך, התנהגו הם למות.

"אחת החטיבות"

הרגיל. היו אלה זכרונות חיים — גיוס' הפתע, אימוני-הפרט, המיכנים הראשונים, הפירפור בין חיים ומות. הדרום כולו ש' מש במה. כאשר הוזכר קרב עיבדים, נפי לטה קריאה מאלפי גרונות: פיטריית-אש' עצומה התרוממה במרחק, בעיבדים האמיר' תית. כאשר הוזכר מישלט 113 — התפר' צצה פיצת-אש אדירה שם. ולבסוף, כא' שר הופיעה, מתוך ענן של עשן אדום, ה' מיפלצת עצמה — מישטרת עיראק-סוידאן המקוללת — עבר בהמון גל של רטט. אנשי החטיבה חזרו בדימונם אחורה.

לשניה אחת שוב הפחידה המיפלצת, ש' על קירותיה האכזריים התנפצו שבע התי' קפות של גבעתי — וברגע זה קמה חטיבת גבעתי לתחייה.

חששו הוהתיקים במיקצת מפני הכנס החטי' בתי החגיגי בערב. נאומים, מסכת, ציונות — וכל זה בחסות צה"ל, לא צה"ל דאז, אלא צה"ל דהיום!

ואומנם, הפגישה הראשונה עם הסדר ה' חדש היתה מרתיעה במיקצת. הצבא החדש אינו יודע חוכמות. האמפיתיאטרון הגדול חולק בגדר-תיל ובחבלים, ריבועים ריבוי' עים, וכל פלוגה הרכנסה למה שדמה למיכ' לאה. על הכל שמרו מס' צדיקים במדים מב' הקים, שלא היו מעזים להראות את פניהם המגולחים למשעי בבסיס קרבי של גבעתי בימים ההם.

אך כל זה נשכח כאשר החלה המסכת, שהוכנה עלידי אבא קובנר ושבווימה על-די שולמית בת-דודי בסיגנונה המונומנטלי

הדגל טל החטיבה הופיע על הבמה ברגע האחרון, על רקע ניטי עשרות הישובים ששימשו מיבצרי גבעתי בימי הקרבות האכזריים. כמה מן הניטים נישאו בידי אותם הילדים, שפוננו מן הישובים בימי הקרבות. היום הם כבר נערים גדולים וחטונים.

מתחת לבית-השחי, הקנה כלפי מטה, כמו צייד. הם לא ראו אפילו את הרמטכ"ל, בעל סימני-הדרגה המבהקים, שהקפיא את דם השוטרים-הצבאיים הצעירים — אלא את צירה, המגיד בעל פני הסטודנט הביישני, שהרגיו אותם, התחכח עימם, ופיקד עליהם תחת מטר הכדורים.

רובם לא ראו זה את זה מאז גמר ה' מלחמה. ברחוב הם אומרים בקושי, "שלום!" איש לרעהו. אך עתה היו שוב "הגדוד", חבורה בעלת גאוה קיבוצית תוקפנית. וב' ערב, כאשר דיבר אליהם שמעון אבידן, הם היו שוב חטיבה. לא "אחת החטיבות — גבעתי!" כפי שאמר אבידן עצמו, בצניעות, אלא "החטיבה", בה"א הניעוה.

★ ★ ★

טור דה-גבעתי

כמו אז — בדרך אחד גדול" ציין ב' בסיפוק שמוליק, בראשית הדרך. ו'

התערבבו שוב אנשי גבעתי, בני כל השכבות וההשקפות. תשומת-לב כל' לית עורר הרמטכ"ל, לשעבר מג"ד בגבעתי, והמתלוצץ בתמונה עם עורך אחד מפקודיו בימים ההם. לידו, אלוף-פקוד הדרום כיום, צבי זמיר.

בקהל העולם הזה,